

Fotografies

Carta que no enviaré a El Punt

Toni Strubell

04/11/2010 17:50

Carta que havia pensat publicar a El Punt, i que al final no enviar per no avorrir massa el personal i per no donar cove als pobres d'esperit. Hem d'aprendre a estar per sobre d'algunes coses, per tremendament injustes, insidioses i orquestrades que siguin.

Carta no enviada a El Punt

En primer lloc voldria demanar disculpes als pacients lectors pel fet que la secció de cartes d'aquest diari dediqui tant d'espai a la meva humil persona. Ni que fos el sant Papa (que, per cert, jo tampoc no espero)... Sembla que en aquesta societat no hi hagués crisi, ni 52.000 aturats, ni una NII vergonyosament paraitzada ni temes que mereixin molta més atenció dels gironins. Però vaja, suposo que no tinc més remei que respondre per deixar algunes coses clares. Aviam, si jo sóc a Solidaritat Catalana per la Independència, el partit de Joan Laporta, és per raons diàfanament clares d'entendre. Ningú no em podrà dir que no vaig esforçar-me per la unitat. Per exemple, vaig formar part d'un contingent de gent, el 10J, que va intentar reunir Laporta i Carretero a la gran manifestació. Tinc la "mala sort" de saber quin dels dos no va acudir-hi, ni en va oferir cap explicació. (Com qui diu, he cridat el doctor i encara l'espero). També he estat un del nombrós grup de nous solidaris que he estat absolutament fidel a dues consignes lapidàries del carreterisme: 1) "si Laporta no ve amb nosaltres, nosaltres anirem amb Laporta" i 2) "plegarem davant del qui té més possibilitats" (consigna, aquesta, que vaig sentir-li dues vegades en directe a la darrera reunió de RCat Girona que vaig assistir, que va ser una mena de funeral). Doncs respecte a la consigna 1), Solidaritat Catalana d'entrada va obrir les portes de bat a bat a aquesta possibilitat. Penso que el que no pot ser en política és anunciar durant mesos qui serà el teu cap electoral per després menysprear-lo en les negociacions i afegir-se -de manera poc ètica- als podersos lobbys mediàtics de l'establishment que intenten -sense sort- desprestiar-lo. Josep Pinyol va dir una veritat com un temple el dia de la tercera assemblea del 12J a Barcelona. El fracàs en les negociacions amb Laporta -a qui simplement volien usar com a cirereta del pastís i reclam electoral- crec que comportava una cosa necessària. La dimissió de Carretero i el seu equip, que actell dia van tornar a firmar a partida de defunció de l'Associació. Si vaig formar part de les llistes de Carretero -i només vaig acceptar un lloc per no sortir- era amb la condició sine qua non que les encapçalava Laporta a Barcelona. Els líders reagrupats sabien perfectament que jo me n'havia retirat abans de la tercera assemblea en conèixer la seva incapacitat manifesta per assolir-ho. Però van manipular el cas de forma poc honesta. La política demana moltes coses: cintura política, capacitat d'aguantar, sentit del realisme, il·lusió i democràcia interna. Au, doncs, deixem-nos de futeses, siguem madurs, identifiquem bé qui són els nostres autèntics contrincants i dediquem-nos a l'únic que importa: fer lliure aquesta estimada nació nostra i la seva soferta gent. Amb campanyetes de cartes contra meu l'únic que aconsegueixen de certificar és el seu infantilisme. I la pàtria catalana, en aquests moments, necessita adults -homes i dones- que es batin per la independència del nostre país, no criatures fent cartetes al diari. O no és així?

Seguiu el Bloc d'en Toni Strubell

Compartir a:

Solidaritat Catalana per la Independència Tots els drets son reservats - Avis legal i política de privacitat